

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko E. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W odniesieniu do przesłanki pierwszej wskazała, że zachodzi potrzeba wyjaśnienia, czy zawarcie umowy pożyczki może zostać zakwalifikowane w kategoriach „prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia”, konieczne jest również szersze skonfrontowanie problematyki prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia z poglądami doktryny, czego nie uczynił Sąd Apelacyjny.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia zawierającego wyczerpującą argumentację prawną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05). Skarżąca nie sprostowała tym wymogom. Ograniczyła się do zasygnalizowania problematyki dotyczącej umowy pożyczki i prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia, bez przedstawienia sprecyzowanego problemu prawnego, który występuje w sprawie. Podała, że istnieją wypowiedzi piśmiennictwa, które w sposób odmienny od Sądu drugiej instancji oceniają kwestię możliwości stosowania przepisów o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia do umowy pożyczki, nie przytoczyła jednak przykładu żadnej z nich, ani nie przedstawiła na czym polegają różnice poglądów i jakie ma to znaczenie dla rozstrzygnięcia, nie przedstawiła też własnego jurydycznego podglądu. Pozwala to na przyjęcie, że skarżącej nie chodzi o wykazanie przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie objęcie zaskarżonego orzeczenia kontrolą kasacyjną.

Wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pozwana podała, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawiera niezbędnego elementu determinującego możliwość weryfikacji wyroku tzn. podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Należy w związku z tym przypomnieć, że w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4

k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15 - nie publ.).

Skarżąca podając, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd nie wskazał podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie wyjaśniła w jaki sposób przekłada się to na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skoro jednocześnie nie ma ona wątpliwości, że podstawą rozstrzygnięcia były przepisy kodeksu cywilnego dotyczące pożyczki i prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia. Skarga kasacyjna zawiera też wskazanie na art. 321 § 1 k.p.c., ale norma ta dotyczy wyrokowania przez sąd co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem i zakazu orzekania ponad żądanie, a nie podania podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Szerszej argumentacji dlaczego naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. prowadzi do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarga nie zawiera. W związku z tym należy przyjąć, że skarżąca nie wykazała przesłanki, o której stanowi art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

jw